

Mal Temps (Primera part)

Un relat de: [Kaluqui](#)

Mal Temps.

Homenatge als Expedients X de Chris Carter.

Primera part.

La pluja queia profusament sobre les instal·lacions centrals. En el departament de criminologia s'hi tornaven a reunir, com sempre, dos vells companys de feina lligats per un passat... diguem-ne poc convencional. Stendal i Ferrell es conegueren quan la primera va ser destinada allí, després d'haver estat traslladada des de València, i va ser posada a prova pel seu cap. La prova no era altra que seguir les fosques investigacions de l'agent Ferrell.

Fosques? Si, en efecte. En Pere Ferrell sempre s'havia destacat per demanar els casos més escabrosos, més rodejats de fets inexplicables. Alguns deien que era per cridar l'atenció; uns altres deien que era ben boig, que es creia al peu de la lletra tot el que havia vist. El cert era que en solucionava ben pocs, i la majoria amb proves del tot insuficients.

Però s'havien pres afecte l'un per l'altre. Ferrell compartia amb Stendal les llegendes ocultistes que sabia, i ella sempre feia de contrapunt realista i "terrenal" del seu company.

En aquell matí plujós va ser, doncs, quan va començar un dels casos més estranys, fascinants i perillosos que mai havien tingut a la seva carrera. Stendal va arribar la última al despatx. El seu company ja hi era, assegut a la taula mig en penombra, molt concentrat en uns papers.

-Toc toc - Va dir irònicament en to de salutació, veient que Ferrell s'havia adonat de la seva presència.

-Hola. Perdona si no he aixecat la vista, és que això em té absorbit.

-De què es tracta aquest cop? Digues-me que ara perseguirem a un estafador d'ancians, si et plau.

-Molt em temo que no. Escolta això: En una pacífica població del nord-est de Barcelona hi ha hagut, des de fa uns mesos, inexplicables robatoris a tendes i habitatges. Els testimonis donats són diversos, en general gent que estava venent tranquil·lament i de cop i volta es van trobar sols enmig d'una tenda buida, o bé persones normals i corrents que veien com d'un segon a l'altre desapareixien de casa seva els objectes més valuosos.

Els professionals pertinents ho han estat investigant, sense trobar el més mínim indici dels culpables. El perfil dels sospitosos, així com el seu mòbil són vagues. Com traçar la psicologia d'un fantasma que actua en un segon, no deixa empremses ni ha estat vist mai per ningú?

-Deixa'm endevinar el que ve ara. Més problemes?

-Doncs si. Els robatoris s'han acabat.

-I doncs?

-Ara ha passat a coses més serioses.

En Ferrell va apartar els fulls que estava llegint i dictant, i a sota va aparèixer un sobre marró. El va agafar per la part d'abaix i espolsant-lo amunt i avall, va fer caure el seu contingut sobre la taula. Eren dues fotos. En una d'elles s'hi veia una casa, unifamiliar i benestant. En la segona hi havia retratat un cadàver.

-Carles Martínez, trenta-set anys. Pare de família i economista d'èxit. Casualment era l'únic testimoni d'un dels últims robatoris, en una tenda d'informàtica. Passejava tranquil·lament pel carrer fa poques hores, i de cop i volta al seu coll...

-Algú l'ha atacat?

-Si fos tan fàcil el cas estaria tancat. - Ferrell va acostar una lupa a la foto de la víctima. Tenia el coll obert com una màquina expendedora de caramels PEZ.

Stendal va agafar ella mateixa la lupa i els ulls se li eixamplaren.

-Ho entens ara? - Feu Ferrell amb to irònic.

-No - Va respondre la especialista en homicidis - M'estàs dient que de cop i volta en el seu coll hi ha aparegut un tall que l'ha matat? El que em dius sembla un episodi dolent de Històries per a no dormir.

-Tens una explicació millor?

-Aquest tall està fet amb un objecte molt afilat, amb tota seguretat un bisturí d'operacions. Hauria de veure el

cadàver per afirmar-ho, però crec que ha estat obra d'un professional.

-Un del teu ram?

-Un mestre, potser.

El cotxe negre travessava els afores de la silenciosa població de muntanya. Tot el que veien els detectius a banda i banda de carrer eren riques cases per a gent benestant. Tot eren barris residencials, amb les tendes obligades de queviures i també gran varietat de comerços, per satisfer qualssevol tipus de demanda, fos tan estranya com es volgués.

Mentre creuaven els solitaris i mullats carrers, Ferrell li anava explicant a la seva companya la teoria que tenia perfilada i que atenyia al cas. Segons ell; que havia estudiat casos similars en barris d'aquell tipus; la tranquil·litat, el temps lliure i sobretot la relativa disponibilitat de bens econòmics donaven lloc a creixents patologies en certs residents que de vegades acabaven en psicosis perilloses. De vegades s'havia trobat una casa com les que estaven veient en aquell moment, plena de cadàvers emparedats als passadissos, guardats a trossos en neveres i refrigeradors, o enterrats en jardins.

Ferrell era del parer que urbanitzacions com aquella eren un brou de cultiu per a psicòpates en potència.

Aquell cas era la part més fosca i misteriosa del problema.

La dona va obrir la porta després que haguessin hagut de tocar tres cops el timbre. Tenia aspecte de cansada, no només pel plor que s'evidenciava en les fosques bosses oculars sinó per algun altre motiu.

Stendal entrà primer, seguida del seu company. De cop i volta, es va sentir en tota l'atmosfera un soroll esmorteïdor, com si provenís d'un reactor. Potser un d'aquells avions dels que poden trencar la barrera del so passava en aquell moment per sobre dels seus caps.

Ferrell observà amb atenció el cel, sense veure-hi res.

Només van passar fins a l'entrada del saló. La casa era acollidora i elegant, però tenia un no sé què que eriçava els pèls de la nuca. Tan Ferrell com Stendal van notar-ho de seguida. Què podia ser? Tenien la sensació que eren observats en tot moment.

-Vostè era la dona de Carles Martínez Borrell, Sandra Corens i Mata. És veritat?

-Sí, què és el que volen? Ja ho he explicat tot mil cops a la policia.

-Acabem d'arribar a la ciutat i encara no hem vist res ni coneixem ningú. Esperàvem que vostè ens digués la seva versió del que va passar. - Stendal es mostrava molt més propera a la dona, no tan policial com Ferrell. Esperava calmar els ànims.

-La meva...versió? - La dona es posà repentinament nerviosa. Va començar a mirar frenèticament un armari que hi havia prop de la porta de la cuina, i també el racó de les escales, que servia de traster. La seva mirada corria d'un cantó a l'altre, de forma malaltissa.

-Li passa res?

-Hauré de demanar-los que marxin - Va dir absent, fixant la vista ara només en l'armari.

Stendal mirà en la mateixa direcció i va acostar-se als porticons de fusta. La dona no la va aturar, ni tan sols va dirigir la vista cap a ella.

Ferrell, pel seu cantó, mirà distretament la cònsola, que tenia un gran mirall damunt. Penjades de la reflectant superfície, formant un bonic marc dels records, hi havia un seguit de fotos familiars. En la majoria d'elles hi apareixia el mort, acompanyat per un noi pulcrament vestit, pentinat i empolainat. Era tanta la pulcritud del seu posat, de les seves postures elegants; quasi dignes del calendari de El Corte Inglés; que feia una mica de ràbia.

-El seu fill? - Preguntà, cortès, mirant a través de l'espill a estones les fotos, a estones la senyora Corens.

-Sí - Va respondre, cansada, la mare.

-Sembla un noi que irradia formalitat, se'l veu una persona força cabal.

-Ho és, nosaltres n'estem...n'estàvem molt orgullosos.

-Com ha estat paint la pèrdua? - Ferrell es girà, mirant aquest cop cara a cara a la interrogada - I ara que m'hi fixo: Com és que no és a casa, a aquesta hora? Tinc entès que avui a la tarda fan els preparatius per l'enterrament.

-Si li plau, li demano que s'envagin, estic molt cansada. Segur que la policia els hi donarà molts detalls.

-Per què ens fa marxar? - Inquirí Ferrell - Potser es pensa que la seva opinió no compta? Nosaltres no som la policia, estrictament parlant. Estem oberts a moltes més coses de les que pensa.

-Per favor. Marxin. No tinc res més a dir.

-On és el seu fill ara?

-A classe. Per favor...

Stendal va sentir un estrany sentiment d'angoixa abans d'obrir l'armari, com si en obrir-lo trobés alguna cosa

inesperada que li saltés al damunt.

"L'home del sac?" - Va pensar incrèdula, i obrí de bat a bat els porticons.

Un altre avió, fugaç com el pensament, creuà el cel, gairebé fent emmudir els mots de Ferrell, que li deia:

-Clara, marxem. - La veu del company, ferma i educadament enutjada, la va extreure de les seves cavil·lacions. Va girar el cap per respondre.

-Bé. - I en aquell precís instant, curiosament, en mirar la sortida al jardí va tenir una estranya visió. Ella la va associar amb un déjà vu, un producte de la seva imaginació. Per un moment va veure un home vell, desgastat, mirant-la fixament amb ulls calculadors des del porticó de fora.

Sacsejant el cap va disposar-se a tancar l'armari, que era ple de vaixel·la cara.

-Que hi ha cap aeroport per aquí? - Preguntà ell.

-Si, són una colla de mentiders i intrigants! - Es queixà la dona, amargament però resolta a no confiar gaire coses als policies - Diuen que estan retirant el trànsit aeri, però aquests sorolls són constants i molestos...Com les visites inesperades.

Decidiren marxar, l'ambient era ja massa tens. Van sentir la mirada escrutadora de la dona a través de l'espidor de la porta, clavant-se en les seves esquenes.

-Penses que algú la coacciona? - Preguntà Ferrell, un cop tornaven a ser al cotxe.

-Crec que té una por inusitada. Potser és per la recent mort del seu marit, té por del que passarà a partir d'ara. Per cert, no has notat en la casa una presència estranya?

-Ensomiacions, Stendal. No ens podem permetre el luxe de ser supersticiosos. Si et sembla bé, ves a reconèixer el cadàver, jo aniré a parlar amb el fill de la víctima.

-Passa-t'ho bé, tornant a l'ambient d'acadèmia - Va dir, irònica, la forense.

Abans d'entrar al cotxe, Stendal dirigí una última mirada a

l jardí de darrera, del que només es podia veure ara un escàs fragment. Hi havia les potes d'un vell gronxador, una mica rovellat pel temps de desús, i una mànega groga de regar sense enrotllar.

De sobte; com sorgit del mateix aire; va tornar a veure en una milionèsima de segon, però real com ella mateixa, aquell vell tan estrany. Un home ja gran, de cabell canós, ulls malaltissos i fixes, que se la mirava inquisidor i tot quiet davant del gronxador. Desaparegué igual que abans, com un malson.

-Et trobes bé?

-No és res. Va, acosta'm al dipòsit.

-Potser hauries de reposar una mica, estàs pàl·lida.

-Segons un dels grans pensadors del nostre temps, i no em refereixo a un altre que Hawking, qualsevol cos que superés la velocitat de 300.000 quilòmetres per segon tendiria a córrer enrere en el temps. Això s'explica mitjançant la fórmula...

L'aula del costat d'on era Ferrell era plena d'estudiants de postgrau a punt de llicenciar-se. La seva atenció era absoluta, quasi reverencial. Es bevien les paraules del professor, un home de cabell canós, quasi blanc, que escrivia complexes successions de números i lletres en una llarga pissarra.

Davant del detectiu hi havia la psicòloga del centre, acompanyada del noi que havia vingut a interrogar. La dona, una veterana analista de la psique estudiantil, li explicava les circumstàncies que havien portat a David Martínez a deixar momentàniament els seus estudis.

-Ha sofert un xoc molt fort. A la seva edat podria repercutir en els seus estudis. Aquesta és una institució digna i molt seriosa, senyor Ferrell. Ens preocupem per la trajectòria dels nostres avantatjats alumnes.

"Sento calfreds des que he traspasat la porta d'aquesta mena d'internat per a genis" - Va pensar amb angunia Ferrell, observant l'ampul·lós mobiliari.

-Els estudiants fan vida aquí oi? - Va voler saber.

-Si, encara que els caps de setmana, si ho desitgen, poden anar-se'n a casa. Estem parlant de majors d'edat responsables, i els temps de l'estricta aïllament han acabat ja.

-Digues, David. Com et trobes?

L'interpel·lat era el típic noi et esquifit, de mirada intel·ligent i vestimenta pretesament formal, tot i que quedava força ridícula. Camisa blanca amb tirants, pantalons caqui i mocassins negres, calculadora adossada al cinturó i

un parell de bolígrafs penjats a la butxaca del pit. Era una imatge tant i tant exòtica que Ferrell no se'n va creure ni el més casual dels detalls. A més, contrastava deliberadament amb la imatge que oferien les fotos vistes a casa seva.

-Bé. Estic perdent valuosíssimes hores de classe mentre em fan estar aquí, explicant ridículament els meus sentiments a una desconeguda.

-Comprenc la teva frustració, David, però les circumstàncies de la mort del teu pare... - Va tenir cura de triar les paraules - Ens obliguen a prendre unes mesures una mica especials. Te'n fas càrrec no?

-Suposo que sí.

-Bé. - Ferrell es va relaxar una mica. Va buscar entre les seves butxaques fins trobar el paquet de tabac, va encendre's una cigarreta i n'oferí al noi.

Aquest, obeint a un acte reflex allargà la mà, amb els dos dits separats. Però de seguida va adonar-se del que feia i va tornar a amagar-la.

-Aquí no s'hi pot fumar, ho sento - Feu la dona, que ja se n'anava - Apagui'l, si li plau.

-D'acord.

-Els deixo sols, té mitja hora.

La porta es tancà rere seu. Ferrell s'aixecà per apagar la cigarreta i llençar-la fora, i ho va aprofitar per quedar-se quiet, prop de l'esquena del noi, que semblava absent.

-Deus estar commocionat, oi?

-El meu pare acaba de morir. Com vol que estigui, feliç i content? - David es mirà les sabates, aparentant serenitat tot i tenir els ulls vidriosos.

-És cosa estranya que, havent passat tal cosa, assisteixis a classe en comptes d'anar amb la teva mare. Ets amb la psicòloga perquè has tingut una conducta desconcertant.

-Necessito assistir a aquestes classes. Vostè no ho entén.

-Bé, deixem-ho. Explica'm coses del teu pare. Era un home popular?

-A veure... - El noi es notava incòmode en el seu seient, i no parava de remenar el cul i de mirar cap a la porta fugisserament, com un ratolí espantat. - No sé què dir-li, era el gerent d'una important empresa de telecomunicacions de la vall.

-Tenia o podia tenir algun enemic? Algú que podés voler-li mal? Pensa bé la resposta.

I tant que se la va pensar. Va començar a balbucejar paraules de disculpa i negació i començà a suar abundantment.

Ferrell es va acostar tranquil·litzador a l'interrogat.

-Per què et disfresses d'aquesta manera? Què intentes amagar-me, David? Pots explicar-m'ho, no tinguis por.

Abans que podés respondre algú va picar a la porta i, sense deixar a Ferrell invitar-lo a entrar, l'intrús creuà la porta.

Reconeixia la seva cara, era un dels professors d'en David.

Era vell, o més aviat envellit. El rostre arrugat i de faccions dures, el cabell canós i curt, cos esprimitxat, ni alt ni baix, i gestos lents però precisos, semblants als d'un felí rondant una presa.

També tenia un sobrenatural atractiu masculí, un magnetisme especial. No hauria dit que era un vell carcamal, sinó un dandi amb edat avançada. Era estrany veure una característica tan especial precisament en una persona com aquella.

L'inspector va haver d'admetre, en el seu interior, que a primer com d'ull es va espantar de l'inquietant mestre.

-David, què fas fora de classe a aquestes hores? Les mentes del demà no es formen en llocs com aquest, sinó a les aules.

-Disculpi, qui és vostè? - Va inquirir quasi contrariat Ferrell.

-Avascal, Frederic Avascal. No haurà sentit parlar de mi, segurament. - Li va estendre la mà. El to derrotista de la resposta va fer indagar una mica al policia.

-A no? I per què?

L'home va mossegar-se el llavi inferior, sense apartar ni un sol cop els seus ulls inquisidors dels del detectiu.

-Ah, res. No em faci cas. - Va somriure vagament - Ha acabat amb el meu alumne? - En David ja s'havia aixecat i es parapetava darrera el mestre. Ferrell desitjava saber què passava allí, però va decidir retirar-se, de moment.

-Sí. Està esperant l'alta de la psicòloga, però pel que m'incumbeix jo ja he acabat per ara.

Dedicant al noi una mirada inquisidora però tranquil·la (per tal de no espantar-lo), va començar a passar. Abans,

però, li va donar la mà al professor.

I quin membre més fred era allò que estrenyia ara! Fred com el gel glacial. Semblava talment que no tingués vida, i els ossos petrificats petaven lleugerament sota la pressió de la seva càlida i forta mà.

Va girar el canell. Les ungles estaven cuidades però un xic crescudes, i tenien una mena de polsim groguenc a sota. Va deixar estar aquella mena de pota monstruosa amb un fàstic que no exterioritzà per respecte.

-La víctima presenta un llarg i profund tall, gairebé d'orella a orella, a la altura de la nou. Sigui quin sigui el misteriós objecte que s'ha fet servir, es tracta d'un tall net i seguit, i no s'ha fet serra per seccionar la carn. El tall ha començat per la dreta, com es pot veure observant el múscul esterno-cleido-mastoidal dret. Després ha seguit, en línia recta, sense aturar-se, seccionant-ho tot a parts iguals, com si fos mantega. Els cartílags tiroïdes, cricoides i demés estan tallats d'igual manera que els simples músculs.

Stendal gravava minuciosament els escabrosos detalls de la mort de l'economista en una cinta de cassette. Ho feia acompanyada del forense local, que la observava des d'un racó sense ficar-s'hi. Allò no estranyava a la detectiu, ja que quan havia arribat al dipòsit, cap expert dels que eren allà va saber dir-li una teoria sòlida. Era un misteri sense solució, i en certa manera tothom confiava en la llum que podés aportar la forastera.

-Què és aquest rastre de pols que hi ha a la tràquea? - Va preguntar, en examinar més profundament l'enorme tall.

-No s'ho creurà - Murmurà el forense - Son polsims de sofre.

-Sofre? Què hi pinten rastres de sofre dins el coll d'aquest home?

-Hola, Clara. Com va? - En Ferrell ja havia arribat i creuava la porta reverencialment, com feia sempre que hi havia un mort present.

-Tenia raó. Sembla un episodi dolent d'històries per a no dormir.

-L'assassí és un mort d'ultratomba que es venja dels economistes?

-Mort vivent no, més aviat diria que ha estat la bruixa malvada de l'oest. Mira dins del coll, té els músculs tiroïdal, esternotiroïdal, mieloidal i escalè partits; i a dins...

-Què és això groc?

-Sofre.

Ferrell es va quedar pensatiu un moment. Va demanar al forense que retornés el cadàver al seu lloc i sortiren tots dos. De camí cap a l'hotel Stendal no va parar de fer-li preguntes i d'exposar teories pròpies, derivades d'una resolta voluntat de trobar l'explicació més lògica.

No va ser fins arribar a l'habitació d'ell que l'inspector començà a parlar sense utilitzar monosíl·labs. Estaven asseguts a la taula gran del menjador repassant el que tenien del cas, ella revisant les gravacions i ell teclejant a l'ordinador:

-Sofre - Va dir ell - Un símbol demoníac, eh?

-No crec que vagi per aquí la cosa. Què estàs mirant?

-Frederic Avascal, un personatge inquietant que ha despertat la meva curiositat.

-Qui és?

-El professor de David Martínez. Sembla que exerceix una gran influència en els seus alumnes, te moltes frustracions a sobre, menteix, i... Quan li vaig donar la mà tenia restes de sofre sota les ungles.

-Això no prova res, Ferrell - Va dir Stendal, escèptica com sempre.

-Potser sí. Mira, en el 1986 va ser expulsat de la Organització Hawking de Barcelona, un important centre de recerca. Les seves teories eren absurdes i la seva aptitud improcedent, segons el que m'han dit quan he trucat.

-Una ovella negra dins la comunitat científica oi? Però que feia? A què es dedicava?

-Era membre també del CES, el Centre d'Estudis de Simbologia, on impartia classes de metafísica fins a ser també expulsat. Crec que per les mateixes raons.

Stendal, et semblarà ciència ficció, però gairebé

tots els seus articles defensen a capa i espasa els viatges en el temps, l'estasi temporal...el control del temps.

Stendal es quedà astorada, escoltant tot allò que semblava no conduir enlloc.

-Va aconseguir un mètode d'acceleració de partícules que semblava prometedora, però a la pràctica semblava més un ritual esotèric que altra cosa. - Ferrell adoptà aquell posat tan característic que a Stendal sempre feia neguitejar. Semblava que el seu company li digués amb la seva mirada trapella: "Ara bé el millor de tot" - He demanat de visitar el seu antic despatx, el que tenia primerament.

L'antic despatx del doctor Avascal l'ocupava ara un investigador d'energia atòmica. Tot l'habitatge era ple de paperassa mig oblidada, informes, llibres de comptes, gruixudes carpetes amb material acuradament arxivat, un ordinador esgrogueït pel fum del tabac i les hores d'estar encès a perpetuïtat... Tot molt normal, res que escapés

del que era previsible.

El viatge des del poble fins a Barcelona havia durat una horeta escassa. Els policies havien passat la nit planejant la visita i formant-se expectatives sobre el que trobarien, i en arribar al lloc es van dur una lleugera desil·lusió.

-El "manitú" no va deixar cap de les seves pertinences aquí. Tot el "budú" va ser embalat i tramés per correu.

-Segur que no queda res? Som grans admiradors seus, qualsevol cosa seva, encara que sigui una nota, ens faria molt feliços.

-Mirin el que vulguin, però no toquin res del doctor Schlenn.

Llavors Ferrell s'adonà que el terra era diferent del de la resta de l'edifici, la qual generalment era de llosa.

-Això és catifa o emmoquetat? - Preguntà.

-Moqueta, però per què...?

Ferrell va dirigir tan sols una mirada a Stendal, i el codi secret d'actuacions pre-apreses i prèviament assajades passà a actuar sol.

-Expliqui'm, senyor Gavilà, com és que anomenaven al doctor Avascal "el manitú"? - Va fer Stendal; acompanyant el conserge amablement, però amb fermesa; cap a fora.

Ferrell actuà de pressa. Va desplegar el seu ganivet amb destresa de saltejador de camins i començà a practicar els talls precisos en una secció especialment ampla de parterre lliure, sense cap andròmina al damunt. En segons, ja estava extraient un bon tros del vermell emmoquetat.

-Ei, però què fa?! - L'histèric empleat de manteniment irrompé a la sala, pressentint el que estava passant.

-L'instint no em falla mai - Feu l'inspector mirant triomfal a la seva companya - No només tenia fama de bruixot. De fet ho era.

En el tros del veritable terra de llosa que havia quedat al descobert s'hi podia veure, com si d'una resta arqueològica es tractés, una sèrie de cercles concèntrics gravats amb estranys símbols disposats simètricament en les seves circumferències. Ferrell ja va saber de què es tractava només veient aquell petit tros (el dibuix complet devia ocupar tota l'estança): era un cercle alquímic.